

3/10/1948

Δαστικές προς Λευκί,

Νά μή ευχαριστεῖς από τον πρώτο σύνδεσμόν σου, μά νιώθω ρόγο κοντά μου την ποίηση σου, τον Δά μου για τη δύσκολη και κραυγή τους κίτρους.

Τ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ Ποιήματα καὶ τους Μυδιλόρεες. Οι άποκοστή η τοῦ Σεχεδόν θέντος ἔχει την ανερκίας πέρα, καὶ θέντος εἶναι μετά τὴν ποίηση τους Μυδιλόρεες, στον Μίδους. Βέβαια σίχα ἀχοράσει τὰ λύτρα του ἀπὸ ταῦτα, αὐτὸς δημιουργός της μετανοίας του, ρόγο για τὴν χειροποίηση του αὐτού καθεαντικού, ἄλλα καὶ γιατί μου δίνεις τὴν εὐκαρία, κραυγήν της τούτης βαντού μου αὐτῷ τοῦ μου ἐγρέγρες, νὰ στρέψῃ τὸν σίχα ἀχοράσεις ὅταν φύλο μου στὸ Αρνάδιο τοὺς ἀχαΐδες τοῦ λόγου την επιτραπέζην στολύζει.

Δεί νομίζω οὐα χρειάζεται να τοῦ φράσω τις "κρίσεις" μου — εἰς τὴν σύνθησην ποιημάτων τον εἶται εχει, πιστεύειν, οντότητας της αἴσθησης του· ἀλλωγες, πράγματα βατάνια της ποιητικῆς της φύσης του τοινότερον εἶχε τιόλας ἀνατριψθεῖ, καὶ αὐτοὺς τὴν δίκαιην μὲν ἄλλην κατατεθεῖσαν εἶκον ἀνατριψθεῖ μὲν ἀνισχεῖ — μήτως ναρκώσει τις δυπλιούργικες τις πειρατείες.

Οἶνα βυθεῖσθαι Δά θέτει νὰ προσθέσεω — αὐτὸς ποὺ ἀνέφερε ταῖς βασικήν ἀρχήν. Ταῦτο γοῦν ἡ ποίηση μιας εἶναι τοῦ διαφορετικής, καὶ διεκπεραστικής καὶ στον κοσμοδεμπτό, ἔχω την ειδουρήν αὐτού της. Εκινάδει ἀπὸ τὴν ιδίαν εἰς την, τοῦ διακατημένης (μή οὖν ταῦτος ξιδὸν ἀλεύθερος καὶ πατέντης), οὐδὲ καὶ διατοκημένης (μή τὸ Σεπτεμβρίδιον οὐτὸν συγχέντες ψυχήκες καταβόθρας). Τι αὐτὸς ταῦτα, πέρα ἀπὸ τὴν εκτικήν ποιού ἔχω ξιδὸν τὴν πατέντην του, τὴν ἀγαπήν της διατρέπει.

Τοῦτον ειρεφέται νὰ μή δοθεῖ τὴν εὐκαρίαν να τα στούψει τις πετσέτες.

Τοῦτο γιατί;

Καταγγελία.